

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci
žalobce: L. J.

zastoupen JUDr. Zdeňkou Doležilkovou, advokátkou
sídlem Ovesná 7, 724 00, Ostrava – Nová Bělá

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2023, č. j. MSK 54348/2023,
sp. zn. DSH/8602/2023/Mič,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Ostravy (dále jen „magistrát“ či „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 3. 2023, č. j. SMO/204284/DSČ/Jav, sp. zn. S-SMO/116680/23/DSČ, uznal

žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že „dne 15. 2. 2023 v čase 14:10 hodin, v Ostravě, na ulici Bohumínská 188, ze směru jízdy od Bohumína, jako řidič motorového vozidla tov. značky Audi, RZ X za jízdy držel v pravé ruce telefonní přístroj“. Tímto jednáním úmyslně porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 6. 2023, č. j. MSK 54348/2023, sp. zn. DSH/8602/2023/Mič (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potvrdil jej.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou. Namítal, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, svědecká výpověď prap. K. nebyla věrohodná a zejména tvrdil, že v průběhu jízdy telefon v ruce nedržel a ani s ohledem na svědkyní popsanou polohou telefonu držet nemohl.
3. Žalobce uvedl, že neměl k držení telefonu důvod, jelikož vozidlo, ve kterém jel, disponuje zařízením Bluetooth Handsfree, které bylo v okamžiku dopravní kontroly spárováno a funkční. Žalobce měl na ruce chytré hodinky zn. Samsung, propojené s telefonem žalobce, prostřednictvím kterých mohl taktéž telefonovat. Tuto skutečnost žalovaný nevyhodnotil správně a řádně se jí nezabýval.
4. Žalobce dále brojil proti skutečnostem, které uvedla prap. K. během svědecké výpovědi. Měl za to, že typ vozidla, které řídil během přestupkového jednání, neumožňuje, aby svědkyně dohlédla na místo, kde měl žalobce dle výpovědi svědkyně držet mobilní telefon. Pokud svědkyně seděla na levém sedadle, nemohla vidět, že žalobce něco drží u pravé nohy. Svědkyní popsané držení telefonu je technicky a fakticky vyloučeno; je neproveditelné, aby žalobce hovorové zařízení držel v pravé ruce, dole u pravé nohy, v místech, kde je umístěn středový tunel a běžně tam bývá ruční brzda, a v levé ruce držel volant. Svědkyně dále uvedla, že neví, jestli se žalobce díval na přístroj nebo na cestu, zda hovořil, nebo co v daný okamžik přesně dělal, ale je si jistá, že držel v pravé ruce u pravé nohy telefonní přístroj. Za těchto nepřesností nelze výpověď svědky považovat za objektivní a věrohodnou.
5. Žalobce dále namítal, že z videozáznamu, který byl pořízen během přestupkového jednání, není patrné, že by žalobce držel cokoli v pravé ruce, dokonce ani to, zda je řidičem muž nebo žena (vozidlo žalobce se na záznamu jen „mihne“).
6. Žalobce navrhl, aby krajský soud provedl rekonstrukci události. Tento důkaz měl provést již žalovaný za účelem zjištění úplného a správného stavu, pokud tak neučinil, porušil § 52 správního řádu.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedl, že v řízení byla dána tato důkazní situace: na jedné straně tvrzení žalobce,

že se přestupku nedopustil, na straně druhé svědectví policistky, že držení telefonu v ruce viděla, zde navíc podpořené videozáznamem. Ten prokazuje vzdálenostní a výhledové poměry policejní hlídky a povětrnostní podmínky, není tak pravda, že na záznamu „není nic vidět“. Lze tak dojít k závěru, že policistka přestupkové jednání za daných podmínek vidět mohla.

9. Jestli žalobce namítá, že policistka nemohla telefon u nohy vidět, pak výpověď svědkyně dezinterpretuje. Svědkyně v úvodní části své výpovědi uvedla, že řidič držel telefonní přístroj v pravé ruce. Na otázku správního orgánu, jakým způsobem řidič s hovorovým zařízením manipuloval, odpověděla, že je držel v pravé ruce u středového panelu. Teprve na stejnou otázku žalobce, zda může specifikovat, kde měl telefon držet, odpověděla, že v pravé ruce u středového panelu u nohy, v místě, kde bývá ruční brzda. Žalovaný dále upozornil na znění úředního záznamu, ve kterém policistka popsala skutek tak, že řidič měl v pravé ruce telefonní přístroj u pravé části volantu, před středem přístrojové desky, a levou rukou držel volant. Z celkového kontextu těchto vyjádření je tedy zřejmé, že žalobce nedržel telefon u stehna (takto se policistka vůbec nevyjádřila), nýbrž v místě středového panelu a současně logicky v takové výšce nad ním (u pravé části volantu), že jej bylo možné pozorovat z policejního vozidla. Současně žalovaný nespátroval nic neproveditelného v tom, že řidič drží telefon v ruce pravé a volant v ruce levé. Žalovaný doplnil, že okolnost, že je ve vozidle funkční handsfree, spáchání přestupku nevylučuje, řidič může telefon držet v ruce z mnoha různých důvodů, aniž by musel uskutečňovat hovor či provádět jinou činnost, která se obvykle pomocí telefonu provádí. Důkaz rekonstrukcí považuje žalovaný za nadbytečný.

IV. Skutečnosti ze správního spisu významné pro posouzení věci a rozhodnutí správních orgánů

10. Žalobce do oznámení přestupku ze dne 15. 2. 2023 uvedl, že „telefon jsem v ruce nedržel, vozidlo disponuje plnohodnotným handsfree + hodinky mají bluetooth, oba policisté byly svědky toho, že obě tato zařízení fungují a volá se přes ně, vytáčet čísla a psát se dá i přes vozidlo“.
11. Dle úředního záznamu ze dne 15. 2. 2023, č. j. KRPT-44109-1/PŘ-2023-070718, dne 15. 2. 2023 ve 14:10 hodin policejní hlídka prováděla dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu na ulici Bohumínská ve Slezské Ostravě. Služební vozidlo bylo odstaveno na ulici Na Tvrzi. Při tomto dohledu spatřila, jak řidič vozidla Audi Q7, RZ X, které projelo před policejním vozidlem v pravém jízdním pruhu ze směru od Bohumína do centra, drží v pravé ruce telefonní přístroj. Žalobce při kontrole uvedl, že si není vědom, že by držel mobilní telefon za jízdy, že má v autě handsfree a chytré hodinky. Odmítl přestupek vyřešit na místě. V době spáchání přestupku byla ničím nerušená viditelnost a bylo slunečno. Řidič byl ve vozidle sám a prap. Bc. V. K. v době průjezdu vozidla žalobce zřetelně ze vzdálenosti asi 6 metrů viděla, že má řidič v pravé ruce telefonní přístroj. Telefon měl žalobce u pravé části volantu před středem přístrojové desky a levou rukou držel volant. Žalobce projížděl před služebním vozidlem zprava doleva, byl k hlídce levým bokem a držení telefonního přístroje v pravé ruce bylo dobře viditelné.
12. Při ústím jednání, které se uskutečnilo dne 28. 3. 2023, svědkyně prap. K. popsala přestupkovou událost shodně s úředním záznamem. K dotazu správního orgánu I. stupně uvedla, že bylo slunečno, dobrá viditelnost, vozidlo žalobce viděla ze vzdálenosti přibližně 6 metrů. Telefon držel žalobce v pravé ruce u středového panelu, svítící displej svědkyně

neviděla, záměna telefonu s jiným předmětem nebyla možná. K dotazu žalobce svědkyně sdělila, že žalobce držel telefon v pravé ruce u středového panelu u nohy, v místě, kde bývá ruční brzda, nikoliv nad palubní deskou. Potvrdila, že zařízení handsfree ve vozidle žalobce fungovalo, taktéž chytré hodinky. Žalobce se ptal svědkyně, kam se díval ve chvíli, kdy svědkyně viděla, že drží v ruce hovorové zařízení. Na to svědkyně odpověděla, že si nevzpomíná, stejně jako na to, zda se žalobce díval na cestu nebo na mobil. Potvrdila, že telefon v ruce žalobce viděl i její kolega z policejní hlídky.

13. Žalobce do protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 28. 3. 2023 uvedl, že pokud měl držet zařízení v pravé ruce, jak policistka vypověděla, tj. u nohy, musela by hlídka být poměrně vysoko, aby toto bylo vůbec možné spatřit. Znamená to, *„že by od jejich zraku až po zařízení muset toto spatřit z velké výšky“*.
14. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že „dne 15. 2. 2023 v čase 14:10 hodin, v Ostravě, na ulici Bohumínská 188, ze směru jízdy od Bohumína, jako řidič motorového vozidla tov. značky Audi, RZ X za jízdy držel v pravé ruce telefonní přístroj“. Popsal, co zjistil z jednotlivých podkladů ve spise včetně videozáznamu. Vysvětlil, proč se přiklonil ke skutkové verzi policistky a nikoli žalobce. Posoudil argumentaci žalobce chytrými hodinkami a funkčním Handsfree na straně 5 svého rozhodnutí.
15. Žalobce brojil proti rozhodnutí správního rozhodnutí I. stupně odvoláním. V něm namítal, že telefon ani podobné zařízení nedržel, neměl k tomu důvod, jelikož vozidlo, v němž je, mělo plně funkční Handsfree a bylo spárováno s telefonem žalobce. Žalobce měl na ruce chytré hodinky Samsung, jež jsou stejně jako Bluetooth spojeny s telefonem, žalobce přes ně mohl telefonovat, řešit případné zprávy, emaily atd. Na videozáznamu z tvrzeného okamžiku spáchání přestupku chybí audio stopa a ze záznamu není patrné, že by žalobce cokoli držel v pravé ruce, dokonce nelze ani poznat, zda je řidičem žena či muž. Vozidlo se jen mihlo kolmo k vozu policie. Namítal, že z popisu držení telefonu, které uvedla svědkyně, je jasné, že se musela zmýlit, jelikož není fyzikálně možné, aby mohla cokoli z tohoto uvedeného prostoru žalobcova vozidla spatřit.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že podstatou námitek žalobce v odvolání byl nedostatečně zjištěný skutkový stav. Podle žalovaného byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, a to zejména na základě svědecké výpovědi prap. K., která je v souladu s dalšími podklady založenými ve spisu. Existence handsfree zařízení ve vozidle ani funkční chytré hodinky značky Samsung samy o sobě nevylučují, že žalobce držel při řízení v ruce hovorové zařízení. Žalovaný si byl vědom, že zařízení nahrazují často většinu funkcí mobilního telefonu, nicméně však mohou existovat činnosti, které řidič i přesto vykonává skrze mobilní telefon a z toho důvodu jej uchopí do ruky. Pokud svědkyně uvedla, že si je jistá, že viděla žalobce držet mobilní telefon v pravé ruce, nemá žalovaný důvod jí nevěřit. Z videozáznamu založeného ve spise se podává, že vozidlo policie stálo v ulici Na Tvrzi v kopci, vyvýšeně oproti vozidlům projíždějícím po ulici Bohumínská, a do projíždějících vozidel bylo velmi dobře vidět.
17. Z videozáznamu je zřejmé, že vozidlo žalobce přijíždí k vozidlu policie zprava, byla dobrá viditelnost a slunečno. Policejní auto stálo na vyvýšeném místě, skla vozidla žalobce nebyla zatmavěná.

V. Jednání soudu

18. Během ústního jednání, které se uskutečnilo dne 1. 2. 2024 zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce v průběhu správního řízení navrhoval důkaz rekonstrukcí, a to při ústním jednání, správní orgány tento důkaz neprovedly. I kdyby tento důkaz nenavrhoval, měly správní orgány z důvodu tvrzení, že nebylo možné kvůli typu vozidla vidět přestupkové jednání, i bez návrhu žalobce důkaz rekonstrukcí provést. Bylo to nutné pro řádné zjištění skutkového stavu. Doplnila, že ve věci mohlo dojít k pochybení svědkyně, mohla zaměnit jednotlivé případy. Objektivně s ohledem na výšku vozidla a tvrzenou polohu telefonu se nemohl skutek stát tak, jak tvrdila svědkyně. Tyto skutečnosti vyplývají z provedeného důkazu v rámci správního řízení, a to z videozáznamu.
19. Sám žalobce sdělil, že spáchání přestupku způsobem, jak tvrdila svědkyně, není možné. Držení mobilního telefonu nemohlo být vidět. Navíc policejní hlídka dle tvrzení svědkyně stála 2 m od křižovatky, což je v rozporu s právní úpravou. Získání důkazu bylo protiprávní. Jednání se nemohlo stát, žalobce netelefonoval. Svědkyně ani neviděla, kam se v okamžiku přestupkového jednání díval. Telefon měl během údajného přestupkového jednání odložen na středovém panelu, kde se odkládá pití, žalobce jej v ruce nadržel. Tato skutečnost vyplývá i z fotografií založených ve správním spise.
20. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
21. Poté krajský soud dal účastníkům prostor ke konečným návrhům a následně postupoval podle § 49 odst. 12 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána včas § 72 odst. 1 s. ř. s., osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Krajský soud se nejprve zabýval vlastní povahou přestupku.
25. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Dle § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
26. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval přestupkem spočívajícím v tom, že řidič při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 27, bod 12).
27. Podstatou žalobních námitek je to, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav.

28. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se přestupkového jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
29. Aby správní orgány splnily svou povinnost zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Ty musí získat a provést v souladu se zákonem a musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci.
30. Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud, nelze se spokojit s tím, že „*skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68). Platí totiž, že správní trest – stejně jako trest soudní – lze uložit, jen pokud je nade vší pochybnost prokázáno, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).
31. Obviněného lze shledat vinným ze spáchání přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět. Natolik detailně, aby si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).
32. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34).
33. Správní orgány při rozhodování o přestupku vycházely zejména ze svědecké výpovědi prap. K., na čemž krajský soud neshledává nic nezákonného. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 29. 11. 2023, č. j. 6 As 286/2022–24, obtížně zachytitelné přestupky často nejsou nijak zdokumentovány (např. fotografií či videozáznamem), přičemž dostatečný důkaz o jejich spáchání zpravidla představuje věrohodné svědectví policistů (např. rozsudek ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 46, bod 8, rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 As 400/2017–25, body 16–17).

34. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy je přestupkové jednání prokazováno toliko výpovědí zasahujících policistů, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným.
35. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015–42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „*Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.*“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 176/2016-41). Pokud však správní orgány považovaly za rozhodující důkaz výpověď policistů, je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Nedostatek nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (viz již citovaný rozsudek č. j. 7 As 83/2010-63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Důležitou roli hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (např. rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34, bod 16).
36. V rozhodované věci se správní orgány policistku, která viděla spáchání přestupku, v souladu se shora uvedenou judikaturou správních soudů vyslechly. Následně se musely vypořádat s tím, že proti sobě stojí dvě protichůdné verze skutkového děje vyplývající ze svědecké výpovědi zasahující policistky a žalobce. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlédnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověření nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od

policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).

37. Žalobce zpochybňoval věrohodnost policistky tím, že nevěděla, zda se žalobce díval dolů na telefonní přístroj nebo na cestu, zda hovořil, či co v daný okamžik přesně dělal. K tomu krajský soud uvádí, že pokud policistka upřela svou pozornost toliko na držení telefonu, což je v tomto případě pro skutkovou podstatu daného přestupku zásadní, nelze jí ničeho vytknout. V krátkém časovém intervalu pro pozorování přestupku se musela soustředit pouze na jednu skutečnost a nebylo v jejích silách pozorovat, co žalobce sleduje, navíc je to pro sankcionované jednání zcela irrelevantní. V posuzovaném případě krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost zasahující policistky zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že svědkyně měla zájem vypovídat nepravdivě.
38. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou, že svědkyně nemohla držení mobilního telefonu na noze vidět. Jak vypověděla svědkyně, jak plyne z videozáznamu a mapového výstupu se situačním zákresem, stálo policejní vozidlo kolmo k vozovce na ulici Na Tvrzi ve vzdálenosti do 10 metrů od komunikace, na které se nacházelo vozidlo žalobce. Odtud mohli komfortně sledovat projíždějící vozidla na ulici Bohumínská ze směru jízdy od Bohumína a interiér vozů včetně chování řidičů při jízdě. Bylo zhruba 14 hodin. Jak také dodala svědkyně, bylo slunečno. Viditelnosti tedy nic nebránilo. Krajský soud se dále ztotožňuje s žalovaným, že se z ničeho nepodává, že by svědkyně uvedla, že měl žalobce telefon položen na stehnu nohy. Svědkyně v oznámení o přestupku uvedla, že žalobce držel telefon v pravé ruce. Do úředního záznamu ze dne 15. 2. 2023 napsala, že žalobce držel telefonní přístroj u pravé části volantu před středem přístrojové desky, při výpovědi jako svědek popsala, že telefonní přístroj držel v pravé ruce u středového panelu. Teprve k dotazu žalobce doplnila, že viděla tento přístroj „v pravé ruce u středového panelu u nohy, v místě, kde bývá ruční brzda“. Z uvedeného se podává, že se telefonní přístroj dle svědkyně nacházel v pravé ruce žalobce, nikoli na či u volantu, ale níže, u středového panelu, který je umístěn u nohy žalobce. Telefonní přístroj v této pozici dle krajského soudu svědkyně z vyvýšeného místa za dobré viditelnosti – jak se podává z videozáznamu – přes zvýšenou konstrukci automobilu Audi Q7 vidět mohla; její tvrzení, že tomuto tak bylo, nebylo ničím zpochybněno do té míry, aby krajský soud mohl její výpovědi nevěřit. Je třeba zdůraznit, že svědkyně popis pozice mobilního telefonu v průběhu řízení neměnila, jen k dotazu žalobce se pokoušela o co nejpodrobnější popis.
39. Žalobce dále argumentoval tím, že z podstaty věci není proveditelné, aby držel telefon pravou rukou dole a levou rukou volant. Krajský soud považuje za obecně známou skutečnost, že není neproveditelné, aby řidič jednou rukou řídil a druhou rukou manipuloval s dalšími předměty. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou, že z videozáznamu nelze nic vidět. Je třeba se ztotožnit s žalobcem, že jeho přestupkové jednání zachyceno není, což však správní orgány ani netvrdily. Správní orgán I. stupně na straně 4 rozhodnutí popsal, že na videozáznamu je patrný průjezd vozidla, v době, kdy bylo jasno, dobrá viditelnost, policisté měli dobrý výhled do projíždějících vozidel. Skla vozidla žalobce nebyla

zatemněna, vozidlo projelo před služebním vozidlem zprava po ulici Bohumínská, řidiče ani držení telefonu nelze ze záznamu rozpoznat. Ze záznamu je však zřejmé, kde byla kamera umístěna. S tímto popisem se krajský soud ztotožňuje.

40. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpověď policistky za věrohodnou a uvěřily jí. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přesvědčivé. Krajský soud námitky týkající se nevěrohodnosti policistky a toho, že správní orgány vycházely pouze z její výpovědi, neshledal důvodnými.
41. Námitky žalobce, že měl ve vozidle funkční handsfree a chytré hodinky Samsung, nevyvrací skutkový závěr o držení mobilu v ruce za jízdy. Dle krajského soudu řidič sice může mít v autě handsfree vybavení, to ale nevylučuje, že by nemohl za jízdy držet mobilní telefon v ruce. V současné době neslouží mobilní telefony toliko ke zprostředkování telefonického hovoru, ale mohou se jejich prostřednictvím psát zprávy či e-maily, hrát hry, prohlížet fotografie či dokumenty nebo využívat některé off-line služby. Za této situace pouhá existence technického zařízení ve vozidle žalobce tak nemůže mít na posouzení přestupku vliv. Není pravdou, že by se správní orgány touto námitkou nezabývaly. Správní orgán I. stupně tak učinil na straně 4 svého rozhodnutí, žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí. To, že k této otázce správní orgány zaujaly jiné stanovisko než žalobce, neznamená, že jejich rozhodnutí byla nezákonná.
42. Žalobce navrhoval provést k důkazu rekonstrukci události. Krajský soud tento důkaz neprovedl. Neprovedení navrhovaného důkazu lze totiž ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy). Vzhledem k tomu, že svědecká výpověď policistky jasně vypovídala o tom, že se žalobce vytýkaného přestupkového jednání dopustil a videozáznam dokládá povětrnostní podmínky i výhledové poměry policistů, žalobce věrohodnost policistky jako svědka nezpochybnil, nevznikly krajskému soudu pochybnosti o skutkovém stavu. S ohledem na komplex již provedených důkazů krajský soud neprovedl důkaz pro jeho nadbytečnost. Je třeba zdůraznit, že žalobce provedení důkazu rekonstrukcí ve správním řízení nenavrhoval. Žalovaný tak neměl důvod, pokud neměl pochyby o skutkovém stavu, tento důkaz z úřední povinnosti provést či vysvětlit, proč jej neprovedl. Během soudního jednání zástupkyně žalobce tvrdila, že žalobce navrhl provedení důkazu během ústního jednání před správním orgánem I. stupně dne 28. 3. 2023. Tak tomu není. Z protokolu o ústním jednání ze dne 28. 3. 2023 vyplývá, že žalobce toliko uvedl, že pokud měl držet zařízení v pravé ruce, jak policistka vypověděla, tj. u nohy, musela by hlídka být poměrně vysoko, aby toto bylo vůbec možné spatřit. Znamená to, „že by od jejich zraku až po zařízení muset toto spatřit z velké výšky“. Návrh k provedení důkazu chybí, stejně jako v jiném podání či odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
43. Krajský soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi svědkyně (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu, oznámení přestupku a videozáznamu), která zjištěné skutečnosti vnímala lidským zrakem po dostatečně trvajícím časovém intervalu a z bezprostřední

vzdálenosti do 10 metrů z vyvýšeného místa, spočívající v tom, že žalobce držel v ruce během řízení vozidla mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, který ji v průběhu správního řízení i řízení soudního relevantně nezpochybnil. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o žalobcově vině; výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

V Ostravě 1. února 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně